

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΠΑ

Η πρώτη φορά που συνάντησα το θάνατο ήταν στις πρώτες μου ανάσες – ή, μάλλον, στις πρώτες ανάσες που δεν πήρα ποτέ. Γεννήθηκα υπερβολικά μικρή, υπερβολικά καχεκτική, υπερβολικά ήσυχη. Ο πατέρας μου έλεγε πως ποτέ του δεν είχε ακούσει τέτοια σιωπή όπως όταν γεννήθηκα – πέρασαν κάμποσα απαίσια λεπτά κατά τη διάρκεια των οποίων κανείς δεν άρθρωσε λέξη- και πως όταν επιτέλους άρχισα να κλαίω γοερά, δεν είχε νιώσει ποτέ περισσότερο ευγνώμων για το άκουσμα μιας κραυγής.

Ωστόσο, ο θάνατος δεν έφυγε ποτέ. Αυτό έγινε ξεκάθαρο γρήγορα, ακόμη και προτού κανείς θελήσει να το παραδεχτεί.

Η αλήθεια φανερώθηκε τη δεύτερη φορά που συνάντησα το θάνατο, οχτώ χρόνια μετά, όταν γεννήθηκε η αδερφή μου. Εκείνη, σε αντίθεση μ' εμένα, ξέσπασε σε ουρλιαχτά από τη στιγμή που ήρθε στον κόσμο. Η μητέρα μου, από την άλλη, έμεινε για πάντα σιωπηλή.

Ο πατέρας μου είχε δίκιο. Δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο από αυτού του είδους τη σιωπή.

Κι ήταν μέσα σ' αυτή τη φριχτή απουσία ήχου, ενώ κατέπινα το βήχα και τα δάκρυά μου με το πίσω μέρος του χεριού μου, που ο θεραπευτής με κοίταξε μ' ένα περίεργο βλέμμα. Αργότερα, μετά την κηδεία της μητέρας μου, με τράβηξε στην άκρη.

«Πόσο καιρό αναπνέεις έτσι;» με ρώτησε.

Βλέπετε, ο θάνατος με ακολουθούσε διαρκώς.

Έγινε γρήγορα φανερό πως δεν είχα πολλή ζωή μπροστά μου. Στην αρχή, προσπάθησαν να μου το κρύψουν. Αλλά πάντα μου άρεσε να γνωρίζω πράγματα. Δεν ήμουν καλή στο να διαβάσω ανθρώπους, αλλά ήμουν καλή στην κατανόηση της επιστήμης. Γνώριζα το θάνατο προτού καν μπορέσω να του δώσω όνομα.

Αλλά την τρίτη φορά που συνάντησα το θάνατο, δεν είχε έρθει για μένα.

Πέρασε από την πόλη της Άντικοβα σαν μια μεταξωτή κουβέρτα, τοποθετημένη από τους ίδιους τους θεούς, στεριώνοντας αργά στις ζωές μας.

Να τι συμβαίνει με το θεό της Αφθονίας. Η αφθονία έχει πολλά πρόσωπα. Ο θεός του πλούτου είναι ταυτόχρονα κι ο θεός της σήψης. Δεν υπάρχει ζωή δίχως θάνατο, ούτε φαγοπότι δίχως λιμό.

Όπως κι όλοι οι άλλοι θεοί, ο Βιτάρους είναι ένα ασταθές και συναισθηματικό ον. Η διαφορά ανάμεσα στην υπερβολή και την έλλειψη δεν είναι παρά ένα καπρίτσιο της διάθεσής του. Ολόκληρες ζωές -ολόκληρες πόλεις- δημιουργούνται και καταστρέφονται από ένα και μόνο απερίσκεπτο κούνημα του χεριού του.

Για πολύ καιρό, ο Βιτάρους ήταν ευνοϊκός προς την Άντικοβα. Ήμαστε μια ακμάζουσα αγροτική περιοχή, φωλιασμένη σε ένα γόνιμο κομμάτι γης. Λατρεύαμε όλους τους θεούς του Λευκού Πανθέου, αλλά ο Βιτάρους ήταν ο θεός των αγροτών κι επομένως η αγαπημένη μας θεότητα. Για πολύ καιρό, μας φερόταν καλά.

Αυτό άρχισε να αλλάζει, σταδιακά στην αρχή. Μια κατεστραμμένη σοδειά, μετά και δεύτερη. Εβδομάδες κι έπειτα μήνες χωρίς τίποτα. Έπειτα, μια μέρα, άλλαξαν όλα μονομιάς.

Το νιώθεις στην ατμόσφαιρα όταν ένας θεός βρίσκεται κοντά. Το ένιωσα εκείνη την ημέρα. Άνοιξα τα μάτια μου, κοίταξα την

οροφή και θα ορκίζόμουν πως μύρισα τον καπνό των νεκρικών πυρών.

Βγήκα έξω. Είχε κρύο, η ανάσα μου έβγαινε σε μικρά, λευκά σύννεφα. Ήμουν δεκαπέντε, αλλά έμοιαζα μικρότερη. Το σώμα μου σείστηκε. Ήμουν πολύ αδύνατη, όσο κι αν έτρωγα. Ο θάνατος μού έκλεβε κάθε μπουκιά, βλέπετε, και ήταν ιδιαίτερος πεινασμένος τελευταία.

Μέχρι σήμερα, δεν είμαι σίγουρη γιατί πήγα στην πόρτα. Ήμουν μπερδεμένη αρχικά λόγω όσων έβλεπα. Νόμιζα πως ο πατέρας μου δούλευε στα χωράφια, με τη μορφή του καμπουριασμένη και σκυμμένη πάνω από το χώμα. Αλλά αντί για τη θάλασσα της πρασινάδας ολόγυρά του, υπήρχε μονάχα καφετής μαρασμός, σκεπασμένος με την υγρή, νεκρική γυαλάδα του πάγου.

Ποτέ δεν ήμουν καλή στο να βλέπω όσα οι άνθρωποι δεν έλεγαν. Αλλά ακόμη και τότε, ως παιδί, ήξερα πως ο πατέρας μου ήταν κατεστραμμένος. Έπανε σφιχτά χούφτες ολόκληρες από νεκρή σοδειά στα χέρια του, σκύβοντας από πάνω τους σαν να αντίκριζε μια ελπίδα ολότελα χαμένη.

«Μπαμπά;» του φώναξα.

Με κοίταξε πάνω από τον ώμο του. Τράβηξα το σάλι μου πιο σφιχτά γύρω μου και αναρίγησα, παρά τις σταγόνες ιδρώτα στο μέτωπό μου. Δεν μπορούσα να σταματήσω να τρέμω.

Με κοίταξε με τον ίδιο τρόπο που είχε κοιτάξει και τη νεκρή σοδειά. Σαν να ήμουν το πτώμα σ' ένα όνειρο, θαμμένη σε όλα όσα δεν μπορούσε να σώσει.

«Πήγαινε μέσα» είπε.

Παραλίγο να μην πάω.

Για χρόνια, θα ευχόμουν να μην είχα πάει.

Αλλά πώς να ήξερα ότι ο πατέρας μου θα καταριόταν ένα θεό ο οποίος θα μας καταριόταν πίσω;

Και τότε ήταν που ήρθε ο λοιμός. Ο πατέρας μου ήταν ο πρώτος που έφυγε. Οι υπόλοιποι, πιο αργά. Πέρασαν χρόνια και η

Άνκοβα μαράθηκε όπως η σοδειά στο χωράφι εκείνο το πρωί που ο πατέρας μου μας καταδίκασε όλους.

Είναι περίεργο να παρακολουθείς τον κόσμο να μαραίνεται γύρω σου. Πάντα έδινα μεγάλη βαρύτητα στη γνώση. Ακόμα και όσα είναι αδύνατον να μάθεις -τη δύναμη ενός θεού, τις πράξεις μιας σκληρής και άδικης μοίρας- έχουν μια καθορισμένη άκρη, ένα μοτίβο που μπορούσα να αποκρυπτογραφήσω.

Έμαθα τα πάντα για την αρρώστια. Έμαθα πώς έκλεβε την ανάσα από τα πνευμόνια και το αίμα από τις φλέβες, πώς περιόριζε το δέρμα σε στρώματα λεπτής σκόνης, μέχρις ότου δεν απέμενε τίποτα παρά σάπιοι μύες. Αλλά πάντα υπήρχε και κάτι παραπάνω εκεί, κάτι που δεν μπορούσα να κατανοήσω. Όχι πραγματικά.

Τόσα πολλά ζούσαν στο κενό αυτό – το κενό ανάμεσα στα πράγματα που ήξερα και σε εκείνα που δεν ήξερα. Τόσα πολλά πέθαιναν εκεί μέσα. Όσα φάρμακα κι αν έφτιαξα, όσες γιατρείς κι αν δοκίμασα.

Το κενό είχε δόντια σαν των βρικόλακων στην άλλη άκρη της θάλασσας. Δόντια αρκετά αιχμηρά για να μας κατασπαράξουν όλους ζωντανούς.

Πέρασαν πέντε χρόνια, δέκα, δεκαπέντε. Κι άλλοι άνθρωποι αρρώστησαν.

Η νόσος ήρθε για όλους μας τελικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Πάντα κρατούσα το χώρο εργασίας μου καθαρό, αλλά φρόντισα να τον οργανώσω λίγο παραπάνω εκείνο το βράδυ. Κάτω από το φθινόφωσ του ηλιοβασιλέματος, το οποίο έριχνε ένα αιματηρό ρόδινο χρώμα πάνω στο γραφείο μου, ταξινόμησα προσεκτικά τις σημειώσεις και τα εργαλεία μου. Όλα ήταν τέλεια στη θέση τους όταν τελείωσα.

Μέχρι και κάποιος ξένος θα μπορούσε να καθίσει στο τραπέζι μου και να συνεχίσει τη δουλειά μου. Το θεωρούσα πρακτικό, σε περίπτωση που δεν επέστρεφα. Εγώ ήμουν αναλώσιμη, μα η δουλειά μου όχι.

Επιθεώρησα το έργο μου με κριτική σκοπιά, κι έπειτα βγήκα στο θερμοκήπιο. Δεν ήταν πολύ όμορφο μέρος – γεμάτο όχι με πολύχρωμα άνθη αλλά αντιθέτως με ακανθώδη φύλλα και μίσχους παραχωμένους σε γυάλινα βάζα. Δεν ήταν και πολλά αυτά που ήθελαν να φυτρώσουν εδώ τελευταία. Μονάχα ένα μικρό κομμάτι ομορφιάς γυάλιζε στο πίσω μέρος, πέρα από την πόρτα που οδηγούσε στα χωράφια. Κάποτε, όταν ήμουν πολύ μικρή, αυτά τα χωράφια ήταν γεμάτα σοδειές. Τώρα, μονάχα ένα κομμάτι χώματος ευδοκίμούσε – ένα σύμπλεγμα από τριανταφυλλιές, με τα σκουρόχρωμα άνθη τους να στέκονται πάνω σε σμαραγδένια φύλλα, και κάθε πέταλο να σκιαγραφείται κατακόκκινο.

Έκοψα προσεκτικά ένα λουλούδι, το έβαλα στην τσάντα μου με περισσή φροντίδα, κι έπειτα πήγα στην αυλή.

Η Μίνα καθόταν στον ήλιο. Ήταν ζεστή μέρα, αλλά είχε μια κουβέρτα πάνω στα γόνατά της όπως και να 'χει. Γύρισε προς το μέρος μου και μισόκλεισε τα μάτια της στο φθινόπωρο φως, κοιτώντας την τσάντα μου. «Πού πηγαίνεις;»

«Για δουλειές» είπα.

Κατσούφιασε. Κατάλαβε το ψέμα μου.

Κοντοστάθηκα δίπλα της για μια στιγμή – παρατηρώντας το σκοτάδι κάτω από τα ντελικάτα νύχια της, τις βαριές ανάσες της. Παρατηρώντας, κυρίως, τη λεπτή επίστρωση της σκόνης στο χρώμα του δέρματος που είχε καθίσει πάνω στην καρέκλα και την κουβέρτα της. Το ίδιο της το δέρμα την εγκατέλειπε, καθώς ο θάνατος πλησίαζε όλο και περισσότερο.

Έβαλα το χέρι μου στον ώμο της αδερφής μου και για μια στιγμή σκέφτηκα να της πω ότι την αγαπούσα.

Δεν το είπα, φυσικά.

Αν το είχα πει, θα ήξερε πού πήγαινα και θα προσπαθούσε να με σταματήσει. Εξάλλου, μια λέξη θα ήταν άχρηστη σε σύγκριση με αυτό που επρόκειτο να κάνω. Μπορούσα να της δείξω την αγάπη μου μέσω της ιατρικής και των μαθηματικών και της επιστήμης. Δεν μπορούσα να της τη δείξω με μία αγκαλιά – και πού ακριβώς θα βοηθούσε κάτι τέτοιο, έτσι κι αλλιώς;

Εξάλλου, αν την αγκάλιαζα, ίσως να μην μπορούσα να την αφήσω.

«Λίλιθ—» ξεκίνησε.

«Θα επιστρέψω σύντομα» είπα.

Έως ότου να φτάσω στις πύλες, αγκομαχούσα και είχα ιδρώσει. Κοντοστάθηκα στο κατώφλι, παίρνοντας λίγο χρόνο να συνέλθω.

Δεν ήθελα ό,τι κι αν ήταν αυτό που με περίμενε να με δει σαν φωριάρικο σκυλί. Κοίταξα πάνω από τον ώμο μου, προς τα δεκάδες μαρμάρινα σκαλιά που μόλις είχα σκαρφαλώσει και προς το δάσος που απλωνόταν στον ορίζοντα. Η πόλη μου δεν ήταν ορατή από εδώ. Ήταν μια πολύ μεγάλη διαδρομή.

Την επόμενη φορά, θα έπαιρνα άλογο.

Τέντωσα το λαιμό μου προς το σπίτι μπροστά μου. Ήταν μια αλλόκοτη συλλογή αρχιτεκτονικών στοιχείων – τοξωτές αντηρίδες, αφιδωτά παράθυρα και μαρμάρινες κολόνες, όλα αναμειγμένα μαζί σε μία έπαυλη που θα έπρεπε να μοιάζει γελοία, αλλά αντιθέτως στεκόταν επίμονα κι επιβλητικά αγέρωχη.

Πήρα μια βαθιά ανάσα κι εξέπνευσα αργά.

Έπειτα, χτύπησα την πόρτα και περίμενα.

Περίμενα.

Τίποτα.

Μετά από μερικά λεπτά, χτύπησα ξανά, πιο δυνατά.

Περίμενα.

Τίποτα.

Χτύπησα και τρίτη φορά και τέταρτη. Και τότε, επιτέλους, σκέφτηκα, *Είναι το πιο χαζό πράγμα που θα κάνω ποτέ μου*, και προσπάθησα να ανοίξω την πόρτα.

Η πόρτα, προς καλή μου τύχη -ή ατυχία- ήταν ξεκλειδωτή. Οι μεντεσέδες έτριξαν λες και η πόρτα δεν είχε ανοιχτεί εδώ και πάρα πολύ καιρό. Χρειάστηκε να πέσω με το βάρος μου πάνω στο μαόνι για την κάνω να κουνηθεί.

Ήταν ήσυχα μέσα. Σκονισμένα. Το εσωτερικό του σπιτιού ήταν εξίσου αλλόκοτα αταίριαστο σε στιλ όσο και το εξωτερικό, αν και πήρε μερικά λεπτά για να προσαρμοστούν αρκετά τα μάτια μου για να το δω. Ήταν σκοτεινά μέσα, με τη μοναδική πηγή φωτός να προέρχεται από το φεγγάρι που έφεγγε μέσα από την πόρτα πίσω μου. Το ασημένιο χρώμα του σκιαγραφούσε τις σιλουέτες αμέτρητων αντικειμένων – γλυπτών και πινάκων ζωγραφικής και τεχνουργημάτων και τόσων πολλών ακόμα που

δεν μπορούσα να τα απορροφήσω όλα. Μα τους Θεούς, ήταν μαγευτικό.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξα.

Αλλά δεν ακούστηκε τίποτα. Καμία κίνηση, εκτός από το αχνό θρόισμα των σκοροφαγωμένων κουρτινών.

Ίσως να ήταν νεκρός. Κανείς δεν τον είχε δει εδώ και δεκαετίες. Θα απογοητευόμουν αν είχα έρθει ως εδώ μόνο και μόνο για να ανακαλύψω ένα πώμα σε αποσύνθεση. *Αποσυντίθεται*, άραγε, το είδος του; Ή απλώς—

«Απ' ό,τι φαίνεται» είπε τότε μια βαθιά φωνή «ένας μικρός ποντικός εισέβαλε στο σπίτι μου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

Δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι είπα στον εαυτό μου, αλλά αυτό δε βοήθησε στο να αποτρέψει τις τρίχες στο σβέρκο μου να σηκωθούν όρθιες.

Γύρισα.

Και παρόλο που το περίμενα, το να τον βλέπω να στέκεται στη σκάλα, τυλιγμένος στο σκοτάδι, με έκανε να αναπηδήσω – όπως αναπηδά κανείς όταν ένα φίδι κινείται στα χαμόκλαδα κάτω από τα πόδια σου.

Πήρε λίγη ώρα για να προσαρμοστούν τα μάτια μου στο βαθύτερο σκοτάδι της σκάλας. Στεκόταν στην κορυφή της, κοιτώντας χαμηλά προς το μέρος μου με την αμυδρή περιέργεια ενός γερακιού. Είχε μακριά, σκούρα καστανά μαλλιά, ελαφρώς κυματιστά, καθώς και μία περιποιημένη γενειάδα. Φορούσε ένα απλό λευκό πουκάμισο και μαύρο παντελόνι, καθόλου αξιολογούμετα και λιγάκι παλιομοδίτικα. Ήταν μεγαλόσωμος, αλλά όχι τερατωδώς. Δεν είδα ούτε κέρατα ούτε φτερά, όσο κι αν μισόκλεισα τα μάτια μου στο σκοτάδι.

Ήμουν σχεδόν απογοητευμένη από το πόσο *φυσιολογικός* φαινόταν.

Αλλά ο τρόπος που κινούνταν πρόδιδε τη μη ανθρώπινη φύση του – ή, μάλλον, ο τρόπος που δεν κινούνταν. Ήταν ακίνητος όπως μια πέτρα, χωρίς καμία μικροσκοπική κίνηση των μυών

του ή ανεβοκατέβασμα των ώμων του, χωρίς βλεφάρισμα ή διασταγμό στο βλέμμα του καθώς με καταβρόχθιζε ολόκληρη. Δε συνειδητοποιείς πόσο πολύ παρατηρείς αυτά τα πράγματα σε κάποιον μέχρι να μην υπάρχουν πια, και ξαφνικά κάθε ένστικτο μέσα σου ουρλιάζει *Είναι όλο λάθος!*

Κατέβηκε τα σκαλιά, με το φεγγαρόφως να αντανακλάται στα φωτεινά κεχριμπαρένια μάτια του και στο αργό χαμόγελό του – ένα χαμόγελο που αποκάλυψε δύο αιχμηρούς κυνόδοντες.

Το ρίγος που ένιωσα δεν κράτησε πολύ, το κατέπνιξε ένα κύμα περιέργειας.

Κυνόδοντες. Πραγματικοί κυνόδοντες, όπως έλεγαν οι ιστορίες. Αναρωτήθηκα πώς γινόταν. Το σάλιο του περιείχε κάποιο αντιπηκτικό ή μήπως–

«Θα ήθελες να μου πεις τι κάνεις στο σπίτι μου;»

Είχε προφορά, με τη φωνή του αιχμηρή στα λ και τα σ και μελωδικά κυματιστή στα α και τα ι.

Ενδιαφέρον. Ποτέ ξανά δεν είχα ακούσει ομπιτρεσιανή προφορά. Από την άλλη, όμως, οι περισσότεροι στα εδάφη των ανθρώπων ποτέ δεν είχαν γνωρίσει κάποιον από το Όμπιτρες, γιατί οι βρικόλακες δεν άφηναν συχνά την πατρίδα τους και ήταν συνήθως καλό να τους αποφεύγεις αν το έκαναν.

«Έψαχνα εσένα» είπα.

«Άρα εισέρχεσαι στο σπίτι μου απρόσκλητη;»

«Θα ήταν πιο εύκολο αν είχες ανοίξει την πόρτα.»

Κοντοστάθηκε στο κάτω μέρος της σκάλας. Να τη πάλι, αυτή η βρικόλακική ακινησία, με μόνη κίνηση ένα και μοναδικό αργό βλεφάρισμα.

«Καταλαβαίνεις πού βρίσκεσαι;» ρώτησε.

Ήταν χαζή ερώτηση.

Ίσως να είχε συνηθίσει να δειλιάζουν στην όψη του. Εγώ δε δειλιάζα. Και γιατί να το κάνω; Είχα ήδη συναντήσει το θάνατο τρεις φορές μέχρι τώρα. Μέχρι στιγμής, η τέταρτη ήταν λίγο απογοητευτική.

«Σου έφερα ένα δώρο» είπα.

Τα φρύδια του χαμήλωσαν ελαφρώς. «Ένα δώρο» επανέλαβε.
«Ένα δώρο.»

Έγειρε στο πλάι το κεφάλι του κι ένα αργό μειδίαμα εμφανίστηκε στα χείλη του. «Εσύ είσαι το δώρο;»

Άλλο ένα ρίγος διαπέρασε τη σπονδυλική μου στήλη κι αυτή τη φορά μεταποπίστηκα λίγο για να το μετριάσω – κάτι που ήλπιζα να μην είχε προσέξει.

«Όχι» είπα.

«Όχι αυτή τη φορά» με διόρθωσε και δεν είχα ιδέα πώς να απαντήσω σε αυτό.

«Το δώρο είναι κάτι πολύ ξεχωριστό. Μοναδικό. Είσαι σίγουρα ένας άντρας που εκτιμά τα μοναδικά πράγματα.» Έδειξα τους τοίχους και τα πολυάριθμα τεχνουργήματα που στόλιζαν την επιφάνειά τους. «Ως αντάλλαγμα, σου ζητώ μια χάρη.»

«Τότε δεν είναι δώρο» παρατήρησε. «Είναι πληρωμή και δεν προσφέρω υπηρεσίες έναντι πληρωμής.»

«Λειπομέρειες» είπα. «Άκου την προσφορά μου. Είναι το μόνο που σου ζητώ.»

Με κοίταξε συνοφρυωμένος, σιωπηλός. Αναρωτήθηκα αν κάποιος καλύτερος από μένα στο να διαβάζει τις εκφράσεις του προσώπου θα μπορούσε να καταλάβει τι σκεφτόταν, αλλά όπως είχαν τα πράγματα, εγώ σίγουρα δεν μπορούσα.

Μετά από πολλή ώρα, ξερόβηξα για να καθαρίσω το λαιμό μου.

«Μπορούμε να καθίσουμε κάπου;» ρώτησα.

«Να καθίσουμε;»

«Ναι, να καθίσουμε. Πρέπει να έχεις πολλές καρέκλες εδώ. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να κάθεται, αφού είσαι στην έπαυλη αυτή ολομόναχος όλη μέρα κι όλη νύχτα.»

«Φαίνομαι σαν κάποιος που κάθεται συνεχώς;»

Έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος μου και τον κοίταξα από πάνω μέχρι κάτω χωρίς να το θέλω.

Όχι, φαινόταν σαν κάποιος που κινούνταν πολύ. Ίσως και να σήκωνε βαριά πράγματα μερικές φορές.

Αναστέναξα ενοχλημένη. «Καλά. Μπορούμε να μιλήσουμε εδώ στην είσοδο αν προτιμάς.»

Φάνηκε να το σκέφτεται, κι έπειτα συμφώνησε. «Έλα.»

Με έφερε σε ένα καθιστικό, το οποίο ήταν ακόμα πιο ακατάστατο απ' ό,τι η είσοδος. Ευτυχώς, ήταν τουλάχιστον φωτισμένο, αν και αμυδρά, από απλές που έλαμπαν με αλλόκοτες μπλε φλόγες. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με πίνακες ζωγραφικής, ασπίδες, σπαθιά και περγαμινές. Ξεχειλισμένες βιβλιοθήκες βρίσκονταν σε κάθε γωνία -ακόμη και μπροστά από τα παράθυρα- και το κέντρο του δωματίου ήταν γεμάτο αταίριαστα έπιπλα καλής ποιότητας. Αγάλματα στέκονταν επιβλητικά από πάνω μας – μία γάτα από νεφρίτη μας κοιτούσε από ψηλά από τη μία πλευρά του δωματίου και μία άγρια, γυμνή γυναίκα από μαύρο μάρμαρο μας κοιτούσε επιφυλακτικά από την άλλη πλευρά. Οι κουρτίνες ήταν από βεραμάν μετάξι και ασορτί υφάσματα κρέμονταν στον απέναντι τοίχο, τραβηγμένα προς τα πίσω ώστε να αποκαλύπτουν άλλη μία έκταση από πίνακες ζωγραφικής.

Ήταν ένα χάλι και ταυτόχρονα ήταν το πιο εκπληκτικό μέρος που είχα δει ποτέ μου.

Σε δύο δευτερόλεπτα, αναγνώρισα τέχνη από τέσσερις διαφορετικές χώρες σε πολύ διαφορετικά μέρη του κόσμου. Πόση γνώση βρισκόταν σε αυτό το δωμάτιο – δεν το χωρούσε καν ο νους μου.

Πρέπει να γούρλωσα λίγο τα μάτια μου, γιατί έβγαλε ένα χαμηλό ήχο που σχεδόν έμοιαζε με γελάκι.

«Δε σου αρέσει η διακόσμησή μου;»

Δε μου αρέσει;

Σκέφτηκα να του πω *Είναι το πιο απίστευτο μέρος που έχω βρεθεί ποτέ μου* αλλά ίσως τώρα να μην ήταν ακόμη η κατάλληλη στιγμή να τον καλοπιάσω.

«Σε ποιον Οίκο ανήκεις;» ρώτησα αντ' αυτού.

Άλλο ένα βλεφάρισμα. «Παρακαλώ;» ρώτησε, σαν να νόμιζε πως δε με άκουσε καλά.

«Σε ποιον Οίκο; Από το Όμπιτρες.» Έδειξα προς τον τοίχο. «Όλο αυτό φαίνεται πολύ φανταχτερό για να προέρχεται απ' τον Οίκο της Σκιάς. Και φαίνεσαι να έχεις σώας τας φρένας οπότε μάλλον δεν είσαι απ' τον Οίκο του Αίματος. Άρα αυτό σημαίνει πως είσαι απ' τον Οίκο της Νύχτας;»

Τα φρύδια του χαμήλωσαν ξανά, πιεσμένα τώρα τόσο χαμηλά πάνω από τα κεκριμπαρένια μάτια του που τώρα έμοιαζαν με δύο μικρά πετράδια που κοιτούσαν μέσα από τα βάθη της σκιάς.

Δεν χρειαζόταν καν να αναρωτηθώ αν ήταν μπερδεμένος. Ωραία. Ίσως να ήταν έκπληκτος που κάποιος άνθρωπος ενδιαφερόταν να ξέρει για τα τρία βασίλεια των βρικολάκων του Όμπιτρες. Αλλά μου άρεσε να γνωρίζω πράγματα. Ήταν το μόνο πράγμα στο οποίο ήμουν καλή, κι εξάλλου, όταν δεν έχεις πολύ χρόνο στον κόσμο αυτόν, θέλεις να γεμίσεις τη λιγοστή ζωή σου με όση περισσότερη γνώση γίνεται.

Είπε: «Στ' αλήθεια δεν σε απασχολεί το γεγονός πως θα σε φάω;»

Λιγάκι μια φωνή ψιθύρισε στο πίσω μέρος του μυαλού μου.

«Όχι» είπα. «Αν επρόκειτο να το κάνεις, θα το είχες ήδη κάνει μέχρι τώρα.»

«Ίσως να υπήρχαν άλλα πράγματα που ήθελα να κάνω πρώτα» είπε με έναν τόνο που υπονοούσε πως αυτή η ατάκα συνήθως προκαλούσε μεγαλύτερη αντίδραση.

Αναστέναξα βαριεστημένα.

«Μπορούμε να μιλήσουμε;» είπα. «Δεν έχουμε πολύ χρόνο.»

Φάνηκε λίγο απογοητευμένος, αλλά έπειτα ένευσε προς το καθιστικό. Κάθισα σε μία σκονισμένη κόκκινη βελούδινη πολυ-

θρόνα, κουρνιαάζοντας ελαφρώς πάνω της με την πλάτη μου ολόισια, ενώ εκείνος βολεύτηκε στον καναπέ απέναντι, χαλαρώνοντας τεμπέλικα πάνω του.

«Γνωρίζεις την Αντκοβα;» ρώτησα.

«Αρκετά.»

«Μια ασθένεια μαστίζει την πόλη.»

Το στόμα του συσπάστηκε. «Είχα ακούσει πως ένας από τους ασταθείς θεούς σας είχε προσβληθεί λίγο με το μέρος αυτό. Κρίμα.»

Λες και η Νυάξια, η εξόριστη θεά των βρικόλακων, ήταν πιο ευσπλαχνική θεά από τον δικό μας. Ναι, οι δώδεκα θεοί του Λευκού Πανθέου μπορεί να ήταν ψυχροί και ασταθείς, αλλά η Νυάξια -η αιρετική θεά που είχε αποσχιστεί από το Πάνθεο δύο χιλιάδες χρόνια πριν για να δημιουργήσει τον δικό της πολιτισμό από βρικόλακες- ήταν εξίσου αδιάστακτα σκληρή.

«Η ασθένεια χειροτερεύει» είπα. «Αρχίζει να εξαπλώνεται στις γύρω συνοικίες. Ο αριθμός των νεκρών έχει φτάσει τις χιλιάδες και θα συνεχίσει να αυξάνεται.»

Βλεφάρια και είδα σκόνη – σάπια σκόνη, σκουπισμένη από πατώματα νοσηλευτηρίων, δρόμους και κρεβατοκάμαρες. Σκουπισμένη πέντε, έξι φορές τη μέρα από πατώματα εκκλησιών, κηδεία μετά από κηδεία.

Είδα τη σκόνη που σκούπιζα από το πάτωμα της κρεβατοκάμαρας της Μίνα, λίγο πιο χοντρή κάθε μέρα. Τη σκόνη που και οι δυο μας προσποιούμασταν πως δεν υπήρχε.

Καθάρισα το λαιμό μου. «Όλοι οι κορυφαίοι επιστήμονες και γιατροί της Αντκοβα και της Μπάσια δουλεύουν για να βρουν μια θεραπεία.»

Όπως επίσης και ιερείς και θαυματοποιοί και μάγοι, φυσικά. Αλλά είχα εγκαταλείψει την ιδέα πως μπορεί να μας έσωζαν. Ήταν ο θεός τους αυτός που μας καταράστηκε, εξάλλου.

«Πιστεύω πως εσύ, Λόρδε—» είπα κομπιάζοντας, συνειδητοποιώντας για πρώτη φορά πως ποτέ δεν είχα ρωτήσει το όνομά του.

«Βείλ» είπε απαλά.

«Λόρδε Βείλ.» Έσφιξα τα χέρια μου μπροστά μου. «Πιστεύω πως μπορεί να έχεις το κλειδί για τη λύση.»

Μου χαμογέλασε πονηρά. «Είσαι κι εσύ μία από τους “κορυφαίους επιστήμονες και γιατρούς” της χώρας;»

Το σαγόνι μου σφίχτηκε. Ποτέ δεν ήμουν καλή στο να διαβάζω ανθρώπους, αλλά μέχρι κι εγώ αναγνώριζα πως με κοροΐδευε.

«Ναι. Είμαι.»

Να την πάλι, αυτή η ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια του.

«Τι;» είπα απότομα. «Θέλεις να είμαι πιο συνεσταλαμμένη; Έτσι είσαι εσύ για τα δικά σου επιτεύγματα;»

Ο Βείλ δε φαινόταν να είναι ιδιαίτερα συνεσταλαμένος για στιδήποτε.

«Πώς σε λένε;» είπε. «Σε περίπτωση που χρειαστεί να επαληθεύσω τα πιστοποιητικά σου.»

«Λίλιθ.»

«Λίλιθ;...»

«Απλώς Λίλιθ. Μου έδωσες ένα όνομα, οπότε σου δίνω ένα κι εγώ.»

Ανασήκωσε λίγο τους ώμους του, σαν να μην μπορούσε να διαφωνήσει με αυτό.

«Άρα, Λίλιθ. Πώς σκοπεύεις να σώσεις τον κόσμο;»

Να την πάλι – αυτή η γλυκανάλατη επικάλυψη κοροΐδίας, τόσο έντονη που ούτε καν εγώ δεν μπορούσα να την παρερμηνεύσω.

Είπα: «Χρειάζομαι το αίμα σου.»

Μια μακρόσυρτη σιωπή.

Κι έπειτα, γέλασε.

Ο ήχος ήταν χαμηλός και συγκρατημένος, αλλά τόσο επιφορτισμένος με αδιαμφισβήτητο κίνδυνο. Αναρωτήθηκα πόσο άνθρωποι είχαν ακούσει αυτό το γέλιο ως το τελευταίο αντίο τους στον κόσμο.

«Ήρθες εσύ εδώ για να ζητήσεις το δικό μου αίμα;» είπε.

Καλά, εντάξει. Έβλεπα την ειρωνεία.

«Ναι» είπα. «Δε θα χρειαστώ πολύ. Λίγο μόνο.»

Με κοίταξε με δυσπιστία.

«Δε θα πονέσει» είπα. «Το υπόσχομαι.»

«Δεν πίστευα πως θα πονούσε.» Ίσιωσε την πλάτη του, βάζοντας το ένα πόδι πάνω από το άλλο.

«Θα χρειαστώ μονάχα τέσσερα φιαλίδια αίματος κάθε φορά. Ίσως λίγο παραπάνω, αν χρειαστώ επιπλέον για επιπρόσθετες δοκιμές. Θα χρειαστεί να έρχομαι μία φορά το μήνα.»

Είπε, χωρίς καθόλου δισταγμό: «Όχι.»

Βλαστήμησα σιωπηλά.

«Γιατί όχι;»

«Γιατί περίπου δύο αιώνες πριν, αποφάσισα πως δε θα έκανα ποτέ ξανά κάτι που δε θέλω να κάνω. Και δε θέλω. Οπότε, όχι, ποντικέ. Ορίστε η απάντησή μου.»

Ελικρινά δεν ήξερα πώς να απαντήσω σε αυτό. Φαινόταν να περνάει υπέροχα παίζοντας μαζί μου και δε μου είχε περάσει από το μυαλό πως θα αρνούνταν τόσο κατηγορηματικά – τουλάχιστον, όχι τόσο απότομα.

Το πρόσωπό του ήταν σαν μάσκα τώρα. Δίχως ρυτιδιασμένο φρύδι, δίχως μειδιάματα. Μιλούσε λες και είχε μόλις αρνηθεί μία πρόσκληση σε δείπνο από κάποιον που αντιπαθούσε. Πλήρης αδιαφορία.

Τα δάχτυλά μου μαζεύτηκαν και πίεσα τα χέρια μου πάνω στη φούστα μου για να κρύψω πόσο είχαν ασπρίσει οι κόμποι των δαχτύλων μου.

Φυσικά, τίποτα από αυτά δεν είχε σημασία για εκείνον. Τι άλλο περίμενα από ένα πλάσμα σαν κι αυτόν -ένα πλάσμα που δεν καταλάβαινε τη ζωή, το θάνατο ή τον πόνο- παρά αδιαφορία;

Ανάγκασα τον εαυτό μου να κάνει ό,τι θα έκανε η Μίνα. Εκείνη θα χαμογελούσε γλυκά και θα τον γοήτευε. Ποτέ δεν ήμουν καλή στο να είμαι γοητευτική και δεν έβλεπα το νόημα τις περισσότερες φορές, αλλά άξιζε να προσπαθήσω. Οπότε, χαμογέλασα, αν κι έμοιαζε περισσότερο με ξεγύμνωμα των δοντιών μου.

«Δε με άφησες να ολοκληρώσω την προσφορά μου, Λόρδε Βέλ. Σε αντάλλαγμα του αίματός σου, θα σου δίνω ένα δώρο σε κάθε επίσκεψη.»

Ψαχούλεψα στην τσάντα μου και έβγαλα το ρόδο που είχα τοποθετήσει εκεί τόσο προσεκτικά. Έμεινα να το κοιτάζω για μια στιγμή προτού το δώσω στον Βέλ. Ήταν η φαντασία μου ή ήταν ακόμη πιο όμορφο εδώ μέσα, λες και ήταν προορισμένο να ανήκει στο δωμάτιο αυτό;

Το κοίταξε, το πρόσωπό του ακίνητο σαν πέτρα.

«Ένα λουλούδι. Πολύ όμορφο.»

Δεν προσπάθησε καν να κρύψει πόσο ασυγκίνητος έμεινε.

«Σου υπόσχομαι» είπα «πως η ομορφιά του είναι μακράν το λιγότερο ενδιαφέρον πράγμα πάνω του.»

«Α, ναι; Και γιατί παρακαλώ;»

«Δεν θα μάθεις εκτός κι αν δεχτείς τη συμφωνία μου.»

Στένεψε τα μάτια του κοιτώντας με.

«Για πόσα μιλάμε;» ρώτησε.

«Επισκέψεις;»

«Ρόδα.»

«Θα σε επισκεφτώ έξι φορές και θα σου φέρνω ένα ρόδο τη φορά.»

Αυτή τη φορά, περίμενα άλλη μία κοφτή άρνηση. Αλλά αντίθετως, ο Βέλ εξέτασε το ρόδο, γυρνώντας το ελαφρώς ανάμεσα στα δάχτυλά του. Είχε ένα πολύ ψυχρό, σκληρό βλέμμα. Φαινόταν κάπως γνώριμο και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί, μέχρι που συνειδητοποίησα πως ήταν το βλέμμα ενός επιστήμονα, κάποιου που είχε συνηθίσει να αναλύει πράγματα και να τα κάνει χίλια κομμάτια.

Μια μικρή σπίθα ανακούφισης γεννήθηκε με αυτή τη συνειδητοποίηση. Γιατί αυτό, τουλάχιστον, ήταν κάτι που καταλάβαινα. Ίσως ο Βέλ κι εγώ να ανήκαμε σε διαφορετικούς κόσμους από κάθε άποψη -άνθρωπος και βρικόλακας, λόρδος και χωρική, σχεδόν αθάνατος και λυπηρά εφήμερη- αλλά αν είχαμε αυ-

τό, ήταν ήδη κάτι περισσότερο απ' όσα είχα κοινά με τους περισσότερους ανθρώπους με τους οποίους είχα μεγαλώσει.

«Εντάξει» είπε, τελικά. «Δέχομαι τη συμφωνία σου. Έφερες τον εξοπλισμό σου; Ας τελειώνουμε μ' αυτό.»

Φυσικά και είχα φέρει τον εξοπλισμό μου. Είχα τις βελόνες και τα φιαλίδια μου έτοιμα. Ο Βέλ σήκωσε το μανίκι του πουκαμίσου του, άπλωσε το χέρι του προς το μέρος μου και του πήρα το αίμα.

Από κοντά, μύριζε γιασεμί – μεγάλος και νέος ταυτόχρονα, ξένος και γνώριμος. Το δέρμα του ήταν απαλό και μαυρισμένο. Όταν άγγιξα τον καρπό του για να προσαρμόσω τη θέση του χεριού του, αναπήδησα λίγο από την έλλειψη θερμότητας, αλλά δεν ήταν τόσο κρύο όσο είχα φανταστεί πως θα ήταν. Οι άνθρωποι μιλούσαν για τους βρικόλακες λες και ήταν ζωντανά πτώματα, αλλά είχα δει πολλά, πολλά πτώματα, και ο Βέλ δεν έμοιαζε με κανένα από αυτά.

Και πάλι, δεν ήμουν απολύτως σίγουρη τι περίμενα όταν διαπέρασα το λείο δέρμα στο εσωτερικό του χεριού του με τη βελόνα μου. Έπρεπε να πιέσω με περισσότερη δύναμη απ' όση απαιτούνταν για έναν άνθρωπο και όταν η βελόνα πέρασε, συνέβη με έναν ανεπαίσθητο ήχο και ξαφνική δύναμη. Το αίμα που έρευσε μέσα στο φιαλίδιο μου φαινόταν να έχει την ίδια πυκνότητα με το ανθρώπινο αίμα, αλλά ήταν πολύ πιο σκούρο – σχεδόν μαύρο.

Το παρακολουθούσα συνεπαρμένη. Τότε, μέχρι το δεύτερο φιαλίδιο, τα μάτια μου είχαν περιπλανηθεί στο υπόλοιπο δωμάτιο, κοιτώντας τις ταπετσαρίες στους τοίχους, τα βιβλία στα ράφια. Μα τους θεούς, κάποιοι από αυτούς τους τόμους φαινόταν να είναι πολλών αιώνων, τοποθετημένοι βιαστικά σε σκονισμένες γωνίες.

Πόσων χρονών να ήταν ο Βέλ, αναρωτήθηκα. Σύμφωνα με το θρύλο, βρισκόταν εδώ, στα περίχωρα της Αντικοβα, για σχεδόν διακόσια χρόνια. Πόσες δεκαετίες -αιώνες- ζωής να είχε ζήσει προηγουμένως;

Πόσα πράγματα είχε ζήσει;

«Απολαμβάνεις τη θέα;»

Η φωνή του με ξάφνιασε. Τα μάτια μου έπεσαν πάλι πάνω του. Τώρα με κοιτούσε όπως είχε κοιτάξει εκείνο το ρόδο – αποσυναρμολογώντας με, ένα πέταλο τη φορά.

Εσύ την απολαμβάνεις; ήθελα να του πω.

Αντιθέτως, είπα: «Τι θ' απογίνουν όλα αυτά όταν πεθάνεις;»

«Είμαι αθάνατος.»

Κάγχασα. «Δεν είσαι αθάνατος. Απλώς ζεις πάρα πολύ καιρό. Είναι σημαντική διαφορά.»

«Μέχρι τη στιγμή που θα έχει νόημα, είμαι σίγουρος πως δε θα με ενδιαφέρει.»

Ήδη φαινόταν λες και ο Βέλ δεν ενδιαφερόταν, κρίνοντας από την κατάσταση του χώρου στον οποίο ζούσε, αλλά δεν το είπα ούτε αυτό.

Ένας κόμπος ζήλιας σχηματίστηκε στο στομάχι μου. Μιλούσε με τόση μπλαζέ επιπολαιότητα για όλα αυτά. Για τη ζωή του. Η λαιμαργία αυτή με αηδίαζε. Είχε μαζέψει όλη αυτή τη γνώση εδώ και δεν τον ενδιέφερε καθόλου. Πόσο εγωιστικό.

«Φαντάζομαι πως πρέπει να είναι το μοναδικό πολύτιμο πράγμα, έπειτα από τόσον καιρό» είπα. Το τελευταίο φιαλίδιο είχε σχεδόν γεμίσει. Παρακολούθησα το αίμα να κάνει φουσκάλες στο γυαλί, έτοιμη να απομακρύνω τη βελόνα. «Η γνώση.»

«Η γνώση είναι φθηνή και ανιαρή» είπε ο Βέλ υπερβολικά αδιάφορα, και σχεδόν άφησα μια πνιχτή κραυγή τρόμου στα λεγόμενά του.

«Δεν μπορώ να φανταστώ κάτι τέτοιο να ισχύει ποτέ. Υπάρχουν τόσα πολλά να μάθει κανείς για τον κόσμο.»

Γέλασε λίγο, περιφρονητικά, όπως γελάει κάποιος με ένα αδέ-

ξιο γατάκι. Σφράγισα το τελευταίο φιαλίδιο και απέσυρα τη βελόνα από το χέρι του. Βρήκα, προς έκπληξή μου, πως το δέρμα του είχε ήδη γιατρευτεί γύρω από την άκρη της βελόνας. Χρειάστηκε να την τραβήξω με δύναμη από τη φλέβα του, κάτι στο οποίο δεν αντέδρασε.

«Μετά από τόσον καιρό, συνειδητοποιείς πως το να ξέρεις πράγματα δεν έχει ιδιαίτερα μεγάλη σημασία. Η γνώση δίχως ένα ευρύτερο πλαίσιο είναι ανούσια. Δεν είναι αυτή ο πραγματικός θησαυρός.»

«Α, ναι;» Μάζεψα τα εργαλεία μου και σηκώθηκα. «Και ποιος είναι, τότε;»

Σηκώθηκε κι εκείνος. Ήταν αρκετά ψηλός και με κοιτούσε με μια λάμψη άπληστης απόλαυσης στα μάτια του. Χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας εκείνους τους θανατηφόρους κυνόδοντες. Το φεγγαρόφως από το παράθυρο έκανε τα κεχριμπαρένια μάτια του να λάμπουν.

Ένωσα, ξαφνικά, εντελώς χαζή που δεν σκέφτηκα προηγουμένως πως φαινόταν τερατώδης. Γιατί, αυτή τη στιγμή, με αυτό το μειδίαμα στα χείλη του, έβλεπα μπροστά μου τον άντρα των θρύλων. Το τέρας των ψιθύρων.

«Η περιέργεια» είπε.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Το
ΔΕΥΤΕΡΟ
ΒΟΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

Το αίμα του Βέλ ήταν πανέμορφο. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να το περιγράψω – ήταν τόσο αδιαμφισβήτητα όμορφο όσο ένα ανθισμένο λιβάδι.

Είχε σχεδόν ξημερώσει μέχρι να επιστρέψω σπίτι εκείνη τη νύχτα. Δεν ήμουν κουρασμένη, όμως – το εντελώς αντίθετο. Κυριολεκτικά έτρεμα από ενθουσιασμό, με το μυαλό μου να διατρέχει κάθε στιγμή εκείνης της επίσκεψης ξανά και ξανά και ξανά, χαράζοντάς τη στη μνήμη μου. Κρατούσα το σακίδιο πάνω στο στέρνο μου για το μεγαλύτερο μέρος της επιστροφής, λες και προσπαθούσα να το προστατέψω από τον κόσμο. Εξάλλου, περιείχε κάτι λαθραίο.

Όταν έφτασα σπίτι, πήγα κατευθείαν στο γραφείο μου και ασφάλισα την πόρτα πίσω μου. Δε χρειαζόταν να γνωρίζει η Μίνα τι σκάρωνα, τόσο για το δικό της καλό όσο και για το δικό μου. Όσο λιγότερο την ενέπλεκα στο βλάσφημο σχέδιο μου, τόσο το καλύτερο.

Αλλά μέχρι στιγμής, δεν άκουγα καθόλου βήματα στο σπίτι. Η Μίνα κοιμόταν ακόμη βαθιά. Έβγαλα τα εργαλεία μου, ανακατεύοντας όλα όσα είχα τακτοποιήσει τόσο προσεκτικά προτού αναχωρήσω. Έβουρα ένα κομοδίνο στο κέντρο του πατώματος, εναποθέτοντας πάνω του το φακό όρασής μου – μία συσκευή που αποτελούνταν από πολλούς ορειχάλκινους δακτύλιους στοι-

βαγμένους ο ένας πάνω στον άλλον, με αυτόν που βρισκόταν στην κορυφή να διαθέτει μεντεσέδες και να είναι καλυμμένος με γυαλί ώστε να μπορεί να στηριχτεί όρθιος. Ρούνοι και μαγικά σύμβολα ήταν χαραγμένα σε κάθε μεταλλικό δακτύλιο και όταν το άγγιζα, ένιωθα τη μαγεία να πάλλεται μέσα του. Άρπαξα το μελάνι και έχωσα μέσα το δάχτυλό μου, σχεδιάζοντας μια σειρά από σημάδια γύρω από τον εξωτερικό κύκλο της συσκευής.

Δεν είχα ούτε σταγόνα μαγείας μέσα μου, φυσικά, ούτε και ήθελα να έχω – είχα δει πολλές φορές πώς κάτι τέτοιο οδηγούσε στην καταστροφή. Αλλά η μαγεία που μπορούσαν να παράγουν τα εργαλεία ήταν αδιαμφισβήτητα χρήσιμη. Αυτό εδώ το είχε δημιουργήσει μία ιέρεια της Σράνα, της Θεάς της Ενόρασης και της Γνώσης. Μου άρεσε να βλέπω πράγματα, οπότε τουλάχιστον μπορούσα να ευγνωμονώ τη Σράνα γι' αυτό.

Τελείωσα τους ρούνους, τοποθέτησα το φιαλίδιο μου στο κέντρο της συσκευής κι έσβησα τα κεριά. Ο τελευταίος χάλκινος δακτύλιος έλαμψε με μια σταθερή θερμότητα και όταν προσάρμοσα το μεντεσέ, ένα δαχτυλίδι από φως έπεσε πάνω στον τοίχο.

Μέσα στον δακτύλιο αυτόν βρισκόταν το αίμα του Βέλ – το αίμα του στην πιο βασική του μορφή, τα πιο μικροσκοπικά σωματίδια ζωής μέσα του. Έμοιαζαν με ένα λιβάδι από πορφυρόμαυρα πέταλα λουλουδιών πάνω στο σοβά, τα οποία κινούνταν αργά όπως τα αστέρια στον ουρανό.

Μερικές φορές, οι άνθρωποι μιλούσαν για τους βρικόλακες λες και ήταν ζωντανοί νεκροί, τίποτα παραπάνω από κινούμενα πτώματα. Μια ματιά στον Βέλ ήταν αρκετή για να καταλάβω πως αυτό δεν ίσχυε. Και πάλι, ήξερα πως οι βρικόλακες είχαν πιο κοντινή σχέση με το θάνατο απ' ό,τι οι άνθρωποι, οπότε μπορεί να περίμενα να δω κάτι τέτοιο στη σύνθεση του σώματος του Βέλ.

Όχι. Τίποτα εδώ δε θύμιζε θάνατο. Ήταν ομορφιά και ζωή κι ένα εκπληκτικό θαύμα. Ήταν εκατοντάδων χρονών κι όμως το αίμα του ήταν υγιές και ευημερούσε. Ήταν γεμάτο χάρη και

κομπόσητα. Φαινόταν τόσο διαφορετικό από το ανθρώπινο αίμα και ήμουν σίγουρη πως θα αντιδρούσε διαφορετικά σε κάθε πείραμα. Όμως, υπήρχε και κάτι γνώριμο μέσα του, λες κι εμείς ήμασταν τα πρωτότυπα κι εκείνος η βελτιωμένη εκδοχή.

Ίσως, τελικά, η αιρετική θεά των βρικόλακων να είχε ανακαλύψει κάτι.

Έμεινα να το κοιτάζω για υπερβολικά πολλή ώρα, μαγεμένη.

Το εργαλείο μου είχε δημιουργηθεί με τη μαγεία της Σράνα, μιας θεάς του Λευκού Πανθέου – του Λευκού Πανθέου που απεχθανόταν τη Νυάξια, τη μητέρα των βρικόλακων, κάτι που σήμαινε πως έπρεπε να είμαι πολύ προσεκτική με τα εργαλεία που χρησιμοποιούσα με το αίμα αυτό.

Ακόμα και το γεγονός πως τα είχα όλα εδώ, σε μία πόλη που λάτρευε τον Βιτάρους...

Βλεφάρια και είδα τον πατέρα μου να γονατίζει σ' εκείνο το χωράφι από θάνατο, με τους κόμπους των δαχτύλων του να τρέμουν γύρω από μία χούφτα καταδίκης, έτοιμος να πληγώσει ένα θεό που πολύ ευχαρίστως θα τον πλήγωνε για αντίποινα.

Παραμέρισα τη σκέψη αυτή και με γοργές κινήσεις αποσυαρμολόγησα το εργαλείο κι έκρυσπα το αίμα του Βέλ σε ένα συρτάρι.

Και πάλι, δεν μπορούσα να κρατηθώ και το έβγαζα τακτικά για να το δω, έστω και για μερικά δευτερόλεπτα τη φορά. Έλεγα στον εαυτό μου πως ήταν για δουλειά -και κατά κύριο λόγο ήταν, διότι τις ημέρες που ακολούθησαν δούλευα ασταμάτητα κάνοντας ελάχιστα διαλείμματα- αλλά η αλήθεια ήταν πως με είχε μαγέψει λιγάκι. Κάθε φορά που αυτές οι μαύρες κηλίδες φώτιζαν τον τοίχο μου, έβγαζα μια εκπνοή δέους.

«Τι είναι αυτό;»

Γύρισα απότομα. Η Μίνα στεκόταν στην είσοδο. Για μια στιγμή, σε αντίθεση με τη κομψή ζωτικότητα του αίματος του Βέλ, η ολοφάνερη θνησιμότητά της με σόκαρε. Σκοτάδι τύλιγε τα μάτια της και πασπάλιζε τα όλο και πιο έντονα βαθουλώματα στα μά-

γουλά της. Κάποτε, ήταν ένα εντυπωσιακά όμορφο κορίτσι – κι ακόμη ήταν, αλλά τώρα η ομορφιά της ήταν διαφορετική, σαν το παγωμένο, πέτρινο πρόσωπο του αγάλματος μιας θεάς σε κάποιο νεκροταφείο. Κοίταξα κάτω. Πόση ώρα βρισκόταν εδώ; Δεν ήμουν σίγουρη ποια απάντηση ήταν χειρότερη. Πολλή ώρα, άρα είχε δει τα περισσότερα απ’ όσα έκανα. Λιγότερη, άρα θα έπρεπε να με ανησυχεί περισσότερο το ξεκάθαρο στρώμα σκόνης δέρματος που ήδη κάλυπτε το δάπεδο γύρω από τα πόδια της.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ξανά.

«Τίποτα» είπα, αν και η αδερφή μου με ήξερε αρκετά καλά για να γνωρίζει πότε το «τίποτα» σήμαινε «τα πάντα».

Έβαλα τα φιαλίδια και το φακό μου στην τσάντα μου, έκλεισα τα κουμπιά της και σηκώθηκα.

«Πρέπει να πηγαίνω» είπα. «Θα επισκεφτώ τον Φάροου. Θα περάσει η Ρόζα με φαγητό για σένα και—»

Την προσπέρασα, αλλά η Μίνα δεν έκανε στην άκρη. Όταν την ακούμπησα, προσπάθησα να μην προσέξω την αμυδρή πτώση σκόνης στο πάτωμα, σταθερή όπως και τα δευτερόλεπτα που περνούσαν.

«Λίλιθ, στάσου—» είπε.

Σταμάτησα, αλλά δε γύρισα.

«Τι;»

Ακούστηκα πιο ψυχρή απ’ όσο ήθελα. Ήθελα να είμαι ζεστή, όπως ήταν η Μίνα. Όπως ήταν η μητέρα μας. Ο πατέρας μας. Σε μία οικογένεια γεμάτη θέρμη, εγώ ήμουν η παράξενη, η ψυχρή – εκείνη που μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει τα σχολικά βιβλία και τις εξισώσεις, αλλά δυσκολευόταν να αποκρυπτογραφήσει την ακριβή χροιά μιας φωνής που έκανε ένα απλό όνομα να ακούγεται σαν χαϊδευτικό ή το μοτίβο που έκανε ένα άγγιγμα χάδι.

«Μείνε μαζί μου σήμερα» είπε. «Μπορούμε να περπατήσουμε.»

«Μακάρι να μπορούσα. Αλλά έχω πολλή δουλειά να κάνω.»

Μέχρι κι εγώ μπορούσα να αναγνωρίσω τον εκνευρισμό στη φωνή της όταν είπε: «Γιατί;»

Ήξερα τι εννοούσε. *Τι μπορεί να είναι πιο σημαντικό;*

Μεγαλώνοντας, οι άνθρωποι πάντα με ρωτούσαν: *Γιατί δουλεύεις τόσο σκληρά;* Πάντα ρωτούσαν με τον ίδιο τόνο φωνής -μπερδεμένο και γεμάτο λύπηση-, έναν τόνο που μου έλεγε πως με ρωτούσαν κάτι διαφορετικό απ' ό,τι έλεγαν οι λέξεις τους. Σε εκείνον τον τόνο, άκουγα όλους τους υπαινιγμούς. Τον υπαινιγμό πως σπαταλούσα τη ζωή μου. Είχα τόση λίγη, εξάλλου. Γιατί να την περάσω μοχθώντας;

Το άκουγα και στη φωνή της Μίνα τώρα. Εκείνη την ίδια κρίση, την ίδια σύγχυση. Μόνο που τώρα ο δικός της χρόνος ήταν αυτός που τελείωνε, ικετεύοντάς με να πάρω λίγο από πάνω της.

Κι αυτό, εν τέλει, ήταν η απάντηση.

Γιατί δούλευα τόσο σκληρά; Δούλευα τόσο σκληρά γιατί τίποτα δεν θα ήταν ποτέ αρκετό. Θα συνέχιζα μέχρι να μην απέμενε τίποτα άλλο να δώσω. Θα ανάγκαζα τον εαυτό μου να περάσει μέσα από τον εξαντλητικό μηχανισμό του μυαλού.

Καλύτερα έτσι παρά να περάσω το χρόνο μου κάνοντάς το πιο δύσκολο για εκείνη να με αποχαιρετήσει μια μέρα. Η αγάπη μου δεν προσέφερε τίποτα στην αδερφή μου. Αλλά η δουλειά μου της έδινε μια ευκαιρία.

«Πρέπει να πηγαίνω» είπα ξανά και άφησα τη Μίνα στο διάδρομο, να με παρακολουθεί.

Δε θα καταλάβαινε ακόμη κι αν προσπαθούσα να της το εξηγήσω. Δεν ήξερε το θάνατο όπως εγώ. Εξάλλου, ποτέ δεν ήταν εκείνη η αδερφή που θα πέθαινε.